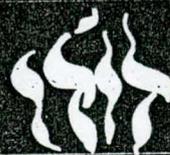

דוד, בן חנה ואלחנן, נולד ביום ד' בכסלו תשי"א (13.11.1950) בקבוצת אלומות. בתחילה למד בבית-הספר היסודי בדגניה א', אחרי-כן סיים את לימודיו בבית הספר התיכון "בית ירח" בעמק הירדן. הלימודים בבית הספר היסודי היו קלים לגביו, שכן היה "תולעת-ספרים". פעם ישב בכיתה והיה כה שקוע בקריאת ספר, עד שלא הרגיש כי כל התלמידים הלכו ובית הספר נסגר. רק אחר הצהריים גילו אותו יושב לבדו בכיתה, שקוע עדיין בקריאה. בבחינות הפסיכוטכניות שעבר לפני שהחל את לימודיו בבית-הספר התיכון, זכה בציונים גבוהים. בשנים הראשונות בבית הספר התיכון, עברה עליו תקופה של התפרקות ומרי והוא כמעט שלא נשמע להורים ולמוריו. אך לפתע שוב גבר בו חוש האחריות ובשנה האחרונה שקד ולמד חומר של שנתיים וסיים את לימודיו בהצלחה. נוסף לזמן שהקדיש ללימודים, מצא דוד — שכונה בפי כל דודו — גם די זמן לפעילות בגדנ"ע והיה חבר בתנועת הנוער העובד. הוא הצטיין בשחייה, שיחק בטניס, אסף בולים ואהב מאוד את אמנות הבישול. כשהיה בן חמש שנים נסע עם הוריו לארצות הברית, שם כיהן אביו בשליחות משרד הביטחון. בתחילה התקשה להסתגל. לאחר החופש והמרחבים בקיבוץ, מצא עצמו בעיר בטון ענקית. "אין בכלל אדמה בארץ הזאת, רק בטון", אמר לאביו. סקרנותו הרבה הובילה אותו להרפתקאות שונות. יום אחד החזיר אותו שוטר ניו-יורקי לביתו, לאחר שיצא לטייל ולא הצליח למצוא את דרכו בחזרה. כששאלו אותו לאן הלך, השיב: "רציתי לראות איזה רחוב בא לפני רחוב מספר אחד..."

דוד התגייס לצה"ל בסוף נובמבר 1968 וגויס לקורס טיס, אולם נשר ממנו לאחר שמונה חודשים. הודות להישגיו המרשימים בלימודים העיוניים בקורס, הוצע לו להמשיך בקורס לנווטים, אך הוא סירב ובחר לשרת בחיל השריון. הוא השלים את הכשרתו בקורס מפקדי טנקים והגיע לדרגת סמל-ראשון. אחר המשיך להדריך חניכים חדשים וסירב להענות להצעות החוזרות ונשנות של מפקדיו ללכת לקורס קצינים. את רוב תקופת שירות החובה עשה בגזרת התעלה, בעת מלחמת ההתשה. לאחר השחרור התחיל דוד ללמוד בטכניון, אולם לא הספיק להשלים אפילו את שנת הלימודים הראשונה. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, מיהר דודו והצטרף אל יחידתו שלחמה בסיני, ביום י"ג בתשרי (9.10.1973), נפגע הטנק שלו בקרב וכמעט כל אנשי הצוות נהרגו. חמישה חודשים היה דודו בחזקת נעדר, עד שהטנק נתגלה בשטח הארמיה השנייה, ודודו הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. בן 23 היה בנופלו. השאיר אחריו הורים, אח ואחות.

ישי דודו
בן אלחנן וחנה
נולד בישראל 13.11.50
נפל 9.10.73

ישי דודו

דודו נולד לא רחוק מן הכנרת - בקבוצת אלומות. רוב ימיו עברו על גדותיה. אולי ממנה ירש את תכונותיו: מוכן לקלוט הכל, לקבל ולקבץ סביבו כל אחד בשמחה אך תמיד להשאר הוא עצמו, - כמו הכנרת שהכל משתקף בה, הכל נוצץ בה, סוער לעיתים אך תמיד היא הכנרת ולא שום דבר אחר.

חברים מספרים:

"שני חברים היו" - מספר החבר הקרוב - "אחד (דודו) סיפר על תוכניותיו לנסוע לחו"ל אחרי הצבא, וזה (רמי) סיפר על חיותיו. הוא היה מבוגר מאיתנו בשנתיים, ודודו ישי היה יושב וקולט וההוא סיפר סיפורים. אביו של רמי היה עשיר מאוד והוא הרפתקן בצורה בלתי רגילה. היה מלא סיפורים מכל המקומות בהם היה. הוא הסתובב בכל העולם. ההוא סיפר וזה קלט..."

דודו יצא למסע נדודים ארוך. אך לפני כן סיים שירותו בצבא. לאחותו שהתגיסה כותב דודו מצרפת את דעתו על הצבא:

צרפת

10.11.72

שלום אחות,

לא ידעתי אם לפתוח את המכתב ב"שלום חיילת, או משהו כמו "הידד ללוחמים" או, "לגבורים בעם שלום". לכן בחרתי כפי שכתבתי. סה"כ אני רוצה לאחל לך את מיטב הברכות בדרכך החדשה ומקווה שתזכי ב"השתתפות נעימה".

שמחתי כמו-כן לקרוא שאת נהנית ומנסה להצליח. להגיד את האמת די ציפיתי לכך. הרי במדינה כמו שלנו אי-אפשר להיות בעמדה שלילית כלפי צה"ל. אין להשוותנו לגרמניה, הולנד וגם לא לארה"ב, פשוט מפני שבלעדי צה"ל אין לנו קיום. אי-אפשר להיות פציפיסט במדינתנו, אלא במידה ואתה מסכים שיבוא מישהו, יהרוס את ביתך, יהרוג את הוריך ואת אחיך ואת השארית יזרוק לים. לצערי אין זו פראזה נדושה. זוהי מציאותנו האכזרית.

אני מאחל לך הליכה בדרך הקצונה וזכרי: צה"ל זקוק לנו ואנו זקוקים לצה"ל.

ממשיך אלפסי לספר: הוא לא אהב צבא,

עוזיאל: אבל הוא היה נורא אידיאליסט...

אלפסי: הוא עשה את שלו. הוא אמר: את שלי אני עושה על הצד הטוב ביותר. אני לא מוכן לתת רגע יותר. הוא לא אהב צבא. הוא לא אהב את המשמעת, את הפקודות האלה שנתנו לו. היה לא איכפתני'ק בנושאים מסוימים. הוא עשה את שלו לא יותר מזה. הוא לא היה דווקא אינדיבי-דואליסט.

עוזיאל: הוא היה אדיש...

אלפסי: לא, יש דברים שהוא חשב אותם כחיוניים ויש דברים שלא. לדעתו, למשל, זה לא היה חיוני שאנשים יחיו בכל המשמעת הזאת הקפדנית כמו הצדעות וה"מפקד", ולבוא ולעמוד 3 מטר לפני המפקד - כל זה לא היה לרוחו. הוא לא אהב את כל המסגרת הזאת. הוא לא אהב את כל העסק הזה. יותר מאוחר, במכינה, כשדברנו על הצבא הוא לא אהב את הצבא. הוא אמר: צבא צבא, מספיק לי, סטופ! כשהייתי אני מדבר על הצבא, היה אומר: אלפסי זה צבא. דברו איתו על צבא - לא איתי. הוא היה צוחק עלי שאני צבא.

עוזיאל: לא נכון. אני זוכר כשהיינו טירונים הוא היה אידיאליסט. הוא היה "מת" לצאת קדימה. שבוע לפני שהלכנו לקורס מטייקים עלינו אחרי שני "קויים" במקום קו אחד, והיינו צריכים לעשות טפול והיה שם ויכוח די רציני. כי היינו פלוגה של חברה די טובים והיו הרבה מועמדים ללכת לקורס מטייקים, ודודו ישי היה כזה אדיש ולא תמיד ממושמע והיה מומנט מסוים שכמה חברייה וביניהם הוא וגם אני, חששנו שבגלל שלא היינו מספיק ממושמעים יכול להיות שלא נלך לקורס מטייקים. ואז הוא אמר שאם הוא לא ילך לקורס מטייקים הוא יהיה נורא מאוכזב מהצבא, וחלק מהאידיאליזם שלו ישברו כי הוא חושב שתפקיד של מפקד בצבא הוא תפקיד לאנשים פקחים, לא לאנשים סתם. והוא חושב שהוא אדם פקח.

אלפסי: בתור חייל הוא לא הסתבך. הוא תמיד עשה מה שאמרו לו. אך אם אמרו לו, אתה צריך להשגיח על טירונים, לקחת אותם וכו' אז הוא לא יקח אותם ל-"שמאל-ימין". לא ראה השיבות במסגרת הנוקשה הזאת, הוא לא הימפקד דודו וכו'.

דודו סיים שרותו בשריון כמפקד טנק בדרגת סמ"ר - השתחרר מצהל והגשים את רצונו לצאת לנדודים. תקופה ממושכת שהה בחייל טייל ועבד, טייל, קלט וכתב.

מעט מקטעי מכתביו ומחשבותיו מהדרך.

מינכן 9.6.72

... ברצוני הפעם להתייחס לגרמניה וליחסי אליה. לפני שהגעתי הלום לא חשבתי שהדבר יטריד אותי. לא שערתי שמאורע שהתרחש לפני הוולדי ולא פגע בי אישית, אפילו אם היה נורא כל כך יוכל להשפיע עלי.

מעניין שדוקא כאן התחלתי לחוש מין הרגשה מוזרה והתחלתי לשאול את עצמי, בעת פגישה עם אנשים מבוגרים: מה הם עשו אז? היכן הוא היה בשנת 1940? הבעיה הטרידה במיוחד לאחר שעמדתי על אפיו, תרבותו ונמוסיו של העם הזה.

כאשר נוכחתי עד כמה הוא מתקדם מבחינת מחשבה פוליטית ופילוסופית. הרי תרבות ודרך ארץ אינם נקנים? וכאן אני עומד ותוהה... הרי הגרמנים של אז לא היו שונים מן הגרמנים של היום.

כיצד קרה שעם שהוציא מתוכו את גיטה, היינה, הגל, קנט ואת ברטולד ברכט הוציא מתוכו מפלצת כמו היטלר.

ושוב הריני תוהה, מי ערב לי שעם אחר לא מסוגל לנהוג כך? הרי מחנות ליהודים קיימים גם ברוסיה.

בקרתי בדכאו, הבקור לגבי היה מזעזע.

המחשבה שכאן אבדו אחי את צלם האנוש. שבצריף בו עומדות רגלי שכבו מאות מעונים בידי חיות מתורבתות. וכאן צפה לי הבעיה המטרידה. כיצד אני? כלום אני עצמי הייתי ננהג כפי שנהגו אחי המעונים? או מאידך כגרמני, האם הייתי מסוגל להתעלם ממעשי זועח בשל שפור כלכלי?

10.8.72

גרמניה

שלום אחות,

קיבלתי הערב את המכתב היידיתי שלך, לאחר יום עבודה מפרך שבו התהלכתי צמוד למריצת עפר, והובלתי עפר מהר אחד שהלך וקטן, לעבר הר אחר שהלך וגדל. כיוון שנגעת בבעית האמונה וקיום האלוהים, אנסה להעביר לך את הגיגי בנדון, על-

אף עיפותי הרבה. הנושא סבוך ואני מקווה אצליח לבטא עצמי כהלכה. ובכן, אמונה: אמונה דתית היא בבחינת עולם ומלואו. אמונה דתית פרושה אורח-חיים, מנהגים, מסורת, תפילות, חוקים, מוסר, קביעת טוב ורע, דרך לבוש, מזון ואפילו הגות פילוסופית.

54. דודו ישי

במלים פשוטות, זוהי דרך-חיים, דרך המציעה תשובה לכל שאלה אפשרית. היהדות אין פרושה האמונה באלהי משה ואברהם בלבד, למרות שזהו יסודה. היהדות פרושה קדם-כל דרך חיים. האמונה הינה בבחינת צורך נפשי של אדם והאלהים הינו בבחינת תשובה להמוני השאלות שאדם שואל את עצמו ואינו מסוגל למצוא להן תשובה. יהדות הינה גם ציונות, גם רגשות גם מדינת ישראל, חוקי השבות, מלחמת ששת הימים ואפילו כספים מאמריקה. עם אמונה לא מתווכחים, אמונה לא מבטלים, את האמונה מקבלים כמות שהיא. עייף, מת לישון ומהרהר בדברים שכתבת.

שלך דודו

6.11.72

לונדון

... אתמול תרגלתי במשך כל היום כיצד לענוב עניבה. חבל שאין באפשרותי להציג עצמי לפניכם בכל הדרי: אני לובש מכנסי קורדרוי בהיריט, חולצה ירוקה, עניבה ירוקה וזקט קורדרוי;

בקיזור: עומד לפניכם גבר מבטיח ומהודר הנכון כולו לשרות הדיפלומטי, ובסוד אגלה לכם שזה כולל מדי פעם קצת עבודת ידים עם מטאטא, או סתם ריקון פחי-אשפה, כל זאת לשם ריענון השרירים.

... עודני חסר דירה כי המחירים כאן מדהימים. בינתיים אני גר בוילה הפרטית שלי - הפולקסוגן הזקנה והחביבה. דירה לגמרי לא רעה. יש לי המון כיווני אויר (=החלונות לא נסגרים טוב), מטבח (=על המושב האחורי יש קופסה עם ממרחים ולחם), כירת-גאז (=קמפינג גאז) רדיו (=טרנזיסטור שלא פועל), מטה נוחה (הפכתי את המושבים הימניים למטה עליה אפשר להשתרע בנוחיות צנועה), ספריה (=קרטון עם ספרי מתח באנגלית). סה"כ מצבי טוב. ארוחות אני אוכל בבתי המלון המפוארים אליהם אני מזדמן עקב עבודתי, ואינני נוהג לאכול פחות מאשר סטייק פילה או "שאטו דה-ברוארי" ברוטב בולונז עם פטריות מוקרמות ברקע. חסר לי רק הבית, וזה קיים עבורי, בסופו של דבר, רק בישראל. כך שגם אם מדובר בשינה במכונת זקנה, אני מקבל זאת בחיוך, כיוון שגם בחדר נוח ויקר יותר לא אקבל את הרגשת הבית שחסרה לי.

שלכם תמיד, דודו.

דודו יצא למסע נדודים ארוך. אך לפני כן סיים שירותו בצבא. לאחותו שהתגייעה כותב דודו מצרפת את דעתו על הצבא:

צרפת

10.11.72

שלום אחות,

לא ידעתי אם לפתוח את המכתב ב"שלום חיילת, או משהו כמו "הידד ללוחמים" או, "לגבורים בעם שלום". לכן בחרתי כפי שכתבתי. סה"כ אני רוצה לאחל לך את מיטב הברכות בדרכך החדשה ומקווה שתזכי ב"השתתפות נעימה".

שמחתי כמו-כן לקרוא שאת נהנית ומנסה להצליח. להגיד את האמת די ציפיתי לך. הרי במדינה כמו שלנו אי-אפשר להיות בעמדה שלילית כלפי צה"ל. אין להשוותנו לגרמניה, הולנד וגם לא לארה"ב, פשוט מפני שבלעדי צה"ל אין לנו קיום. אי-אפשר להיות פציפיסט במדינתנו, אלא במידה ואתה מסכים שיבוא מישו, יהרוס את ביתך, יהרוג את הוריך ואת אחיך ואת השארית יזרוק לים. לצערי אין זו פראזה נדושה. זוהי מציאותנו האכזרית.

אני מאחל לך הליכה בדרך הקצונה וזכרי: צה"ל זקוק לנו ואנו זקוקים לצה"ל.

וחברנו לנדודים: קיחק' אירופה.

"דודו, עצמות פנים בולטות, סיגריה קבועה בזוית הפה, וחיוך שובבי תמיד על שפתותיו, כזה היה דודו. למדתי להכירו בתקופת הצבא, את הצבא לא אהב, פזרן היה ובלתי ממושמע וקיווה כמוני לגמר השירות. אדם ישר היה ואהב את הזולת, בעל אמביציה וזכרון נפלא, תכונות אשר סייעו לו ליצור קשרי חברות כה רבים... היה זה ברומא, באכסניית הנוער, ישבנו ולגמנו קולה כאשר לפתע נשמע קול בכייני באנגלית המספר לחברו שכל כספו נגנב ואין באפשרותו להגיע הביתה. היה זה דודו שניגש אליו להציע לו את עזרתו בלי שאלות מיותרות ועם הרבה רצון לעזור... ערב אחד בגרמניה היינו שתיים למחצה, דודו ניסה להתניע את המכונית, אך משום מה פגע במכונית חונה אחרת, בלי היסוס הלך ותלה פתק על המכונית הפגועה ובו השאיר את כתובתנו ומספר המכונית, ולבסוף אף הצטרכנו לשלם מחיר לא קטן לנזק שנגרם."

דודו שב הביתה. ומיד במרץ ניגש אל הלימודים. לימודים, שהם המון פעילות, חיי חברה סוערים, בחינות, מורים, ושוב ידידים.

מספר' שלום הראל: שאתם לחצו בגימלית הסטודנטים (אם זכנתם חינה)

גדול יותר ממשחק בו ניצח באמת. לעיתים גם כשנצחתי התפתיתי להאמין, בשל קריאותיו "תלמד-לשחק", שהפסדתי והוא ניצח. שש-בש שחקנו לפי מצב-הרוח: לפי קצב אחד-אחד, כלומר תרגיל אחד, שש-בש אחד. לפי קצב שניים - אחד: שני תרגילים, שש-בש אחד, או בלי קצב בכלל - רק שש-בש, שש בש היה המוצא שלנו מעולם החובות, רק מזל שלט בגילגולן של הקוביות ואת כל המהלכים כולם כבר הכרנו. לי היה קל מאוד להתגבר על צרות כגון לימודים. חפשתי לי שותף לשש-בש וגמרנו. דודו תקף את הצרות האלו מהצד הרך שלהן, הוא פשוט פתר אותן, התגבר עליהן. הוא ישב יום יומיים שלשה ארבעה... ויכולתי להמשיך כך עד שיגמר לוח השנה ולומר בסוף הימים האלו "אני יודע טריגונומטריה, קומבינטוריקה - או השד יודע מה - יתן לי כל תרגיל ואני פותר אותו". אם נדרש הייתי לכתוב דברים אלה על דודו בתחילת המכינה, עת הכרתיו לראשונה הייתי מתארו כטיפוס מוזר מאוד עם המון תלתלים בהירים חסרי סדר, עם סנדלים בלויים מדשדשים (גם אם היה חורף)

דודו גר איתי בחדר חדשיים לפני סוף המכינה. חדשיים לפני פרוץ המלחמה. לפני שהוא הצטרף אלי גר שם שלום, אחרי שהוא הצטרף אלי גרו שם דודו, וגם שלום.

זה היה אופיו, דודו ועוד מישהו, דודו הולך להצגה ועוד כמה מצטרפים, דודו קונה כרטיסים לסדנת הג'ז ומארגן בנות לוויה לחבריו הרווקים: דודו קובע את סדרי שטיפת הכלים אחרי ארוחת הערב: כשתור אחריים לשטוף כלים ניחא, אך כשתורו - כל אחד ישטוף את הכלים שלו. ולך תזיז אותו מגישותיו הסוציאליות בנושא זה.

כשדודו ישן בחדר גם אני ישן, כשדודו לומד בחדר, אני משתדל לא להפריע לו, הוא יכול לענות לי: כן... לא... מה... רגע אחד... ולהמשיך לפתור את התרגיל בו החל. דודו שיחק שש-בש באותה חיבה בה טיפל בבעיה בקומבינטוריקה. כשהיית שומע אותו אחרי משחק בו הפסיד היית מאמין כי במשחק זה ניצח בהפרש

עם צחוק מוזר וחוש הומור מוזר עוד יותר. אחד שטייל בעולם הרחב ולאחר טיולו הנאה בא להיות

אקדמאי כי זה דבר מכובד ו..

למה אני מוסיף שורות אלו?
כי דודו היה רחוק מלהיות מה שהכרתיו בתחילת המכינה, דודו היה הטיפוס היחיד שעליו הייתי יכול לומר-
הוא אקדמאי גם אם לא זכה להגשים תואר זה, לזכות בקלף עליו רשום דבר זה.
למעשה קשה מאוד לכתוב על דודו - קשה לעסוק בו - לפחות במצב בו כולם מאמינים בו הוא קיים.
לא נאה לי לגמור כך רשימה על דודו והלא הוא עצמו היה מספר סיפור זה אם היה זוכרו:

דודו אהב ערגליות עם שוקולד ועם מישימיש וכיון שהן עלו הרבה הוא החליט כי אני אהיה שותפו לקניה, אך משותפנות זו זכיתי לאכול ערגלית אחת בלבד הוא חיטל את כולן בזמן שאני הכנתי לו תה, הוא הבטיח שיקנה בפעם הבאה ערגליות לבדו - אך בטח גם אותן היה גומר לי.

וזה היה "דודו ישי".

טכנולוגיה

אך היה גם זמן ללימודים. מורתו לאנגלית כותבת:

"I am looking at the name דוד ישי and then ז"ל. The two letters ז"ל create a distance between me and that eager lovable student, Dudu. Dudu, with his ready smile and refreshing sense of humor. Dudu, who could be left, to make up a test, without supervision because he would never cheat. Dudu, putting in a good word for a room-mate whom I suspected of spending too little time studying English. Dudu, exasperated with the difficulties of the "Present Perfect". I console him by saying that one day I'd be standing in a crowded lecture hall listening to him, a brilliant scientist, lecturing in - Hebrew...

I'll never hear that lecture now. I'll always remember the last day of that course. We had a party and Dudu was reading to me a letter of thanks which contained all the mistakes which I had been so put out with during the course. Smilingly he hands me the paper and I wish him good luck-on that September day. He had won the battle against the "Present Perfect" but lost his life in battle in the terribly "Imperfect Present" we live in.

Blessed be his memory ז"ל
מרים אלנברג - מורתו לאנגלית.

שלמה גרמן, עולה מרוסיה, שבו טיפל דודו בתקופת לימודיו בטכניון כותב למשפחה:
שלום רב משפחת ישי יקרהו

26.11.73

גם אני רוצה להגיד. רק חבל שכלכך מאט זמן הוא היה חבר שלי, אבל הוא היה ממש אמיתי. אני חייב להודות לכם בשביל הכל שהוא עשה בשביל התיחסות שלו אלי. לא יודע אם יהיו לי עוד חברים כאלה. אני מבטיח להיות קאוי לזכרון שלו.

רק מה שרציתי לבקש מכם - אם לא קשה לכם לכתוב לי איפה קבור דודו, כדי שאוכל לבקר את המצבה שלו לכבד את הזכרוננו.

זה כותב לכם שלמה גרמן שהיה פעם אצלכם בקיץ. רק כמה ימים לפני אני שמעתי את הידיעה העגומה הזאת שדודו נהרג.

קשה מאד להאמין לי שזה קרה פתאם. שכך טראגי הפסקו חיים צעירים שלו. אני לא יכול לתאר לעצמי שכבר לא אראה אותו. קשה להאמין שעכשיו לא נתן להמלא את החלומות שלו. תרשו לי להביע השתתפות שלי בצערכם על הסבה הזאת.

שלום כל טוב
שלמה

"זה מספר ימים אני מנסה להעלות קוים לדמותו של דודו על הנייר, ואינני מצליחה" - כותבת אמא:
"אינני יודעת מה קרה לי, תמיד היה לי קל לבטא עצמי בכתיבה.

מסתבר שאני מתקשה כיצד לבטא 23 שנות ילדות ונעורים, בדף או שניים - או מאה...
לכאורה כלכך מעט זמן... רק 23 שנים.

וכלכך הרבה: תקוות, אהבה ויגון.

התקוות גזו, והיגון ילוונו כל ימי חיינו. -

אובדן חיים צעירים הוא דבר כל כך איום. אני חושבת, שאין דבר אכזרי יותר מהספד הורים את בנם. הרי מטבע הדברים זה צריך להיות הפוך -

כל מה שאכתוב עליו לא יבטא רסיס מנפשו הסוערת, המשתלהבת, הסקרנית. ולא יביע את שמחת החיים וצמאון הלמודים שלו."

דודו נפל בקרבות הבלימה ליד מוצב טלויזיה כ-15 ק"מ מן התעלה בשטח הארמיה השנייה, בייג בתשרי תשלד (9.10.73)

לזכרו של דוד

בשם הגדוד ובשם החטיבה - בשם מפקדיו וחבריו לנשק של דוד - באנו היום להפרד ממנו. נגזר עלינו שתקומת ישראל תהיה שזורה במלחמות עקובות מדם - ביום הכיפורים האחרון נקראנו שוב אל הדגל - דוד יחד עם חבריו הגיע לגדוד ביום הכיפורים והיה יחד עם בין הראשונים שהגיעו ביום א' בבוקר לחזית הדרום על מנת לבלום את מחקפת האוייב.

דוד היה מפקד טנק שירת במלחמה זו כסען קשר.

ביום ג' י"ג תשרי התשיעי לאוקטובר- היה הגדוד ערוך במרחק של כ- 10 ק"מ מקו התעלה - האוייב ניסה לחקוף אך נבלם כאשר תוך כדי כך השמדנו מספר רב של טנקי אוייב.

אני זוכר את הסנק של דוד עומד בעמדת אש - ומשמיד מספר טנקי אוייב בירי מהיר - ירי אשר התאפשר על ידי טעינה מהירה של התותח על ידי הסען קשר - דוד. לאחר מכן פתחנו בהסתערות על מנת להבקיע פרצה אשר דרכה פרץ צה"ל יותר מאוחר אל עבר הגדה המערבית של העלת סואץ ואל עבר הנצחון. בהסתערות זו נפגע הסנק שבו היה דוד - כנראה מטיל - וכך מצא דוד את מותו .

אתמול ישבנו - מפקדיו וחבריו לנשק על מנת להעלות קווים לדמותו - תמיד נזכור אותו כפי שהיה - מפקד טנק , איש צוות ולוגם מעולה - בעל הוש טכני בכל אשר קשור לתפעולו של הסנק - אך מעל לכל נזכור אותו כאחד מהחבורה - חבר מסור ונאמן .

חבריו מספרים עליו - על דוד כי אהב את החיים ותכניות רבות היו לו כיצד למצוחם - אך תכניות אלו נגדעו בתחילתן.

במלחמה זו היה דוד שותף לבלוימת האוייב אשר איים על קיומנו . נלחמנו אמנם על גדות תעלת סואץ , אך דוד ידע וידענו גם אנו שאנו מגינים על קיומה של המדינה , על קיומו של העם - ובמילים אחרות על הכית .

דודו , בשם מפקדי וחיילי הגדוד - אני נפרד ממך כעת בדרכך האחרונה - יכול אני

להבטיחך דבר אחד - כי תמיד נזכור אותך ודמותך תשאר עמנו לעד - מי ייתן ובזכותך ובזכות שכמוך יזכר עמנו יוכל עם ישראל לבנות את חייו במדינה הזו בשלום ובשלווה .

יהי זכרך ברוך

אלהם ר' אלמוס - 707

317

4.3.74

יום ב'

חנה יקרה!

אנחנו סלנו, כל תלמידך, מתפללים בהתרגשות
שאנחנו סביבך, כמו לפני שנים, אלא
שזה קרה אחרת.

הינן נוצים לפניך ונחנו באשר, אולי אפילו
אחריך את זה כל ציורים גדולים, במגהגים,
ובלבים עד מטה אצבא. ומתוניה נבס את
הצברים אחרת.

זהו תבני שפיתך, ממתוניה גאלגפיה נבדד,
כסא שמוך בקצו.

אנחנו סלנו, בכליך, איתך, צובים איתך
ואוהבים איתך!

מתחנך בחתך טא;
בת-יח

צבא הגנה לישראל

יחידת צ.צ. 3130

טבת תשל"ג

ימורה 1974

אז מלפני יא

החיל, סמל יא צבצ נפלא במזינה דגה מילוי
מפקיבו בקרב יא מוזצ מלביניה" ביום ליום,
אע תלמי תל"ג, פ באוקטובר 1973.

בנים סמל יא צבצ צ"ל שגה דיחיצה לפיון
ויצאו לקרב כלאזן-קלד בלנק. בנים צ"ה אולת לב
חלילה וקירי כוח בקרב הקלימה גליצרה המוכצ"ג קס"י.

צמלמל א צבצ גמרט אסצ בצכרללן, חקריו

ארלנק.

בלמי ובלמי כל חילי היחיצה קנץ מביד אה
בשרנו החמוק והנני מלמנים באקלנב. חילים כבנים
צ"ו אנו אה החיים.

בהקרה,

ע"א בן צמק

ס"א בן יצחק מוצנא.

דוד בן-גוריון

תל-אביב 30.10.73

חנה ואלחנן היקרים,

שמעתי בצער רב על מותו של
בנכם דוד שנפל בסיני. עמדנו במבחנים
רבים אולם מלחמה זו היא החמורה
והאכזרית ביותר. בטוחני שעמוד נעמוד
בה וחבל שחיהם של רבים ממיטב הנוער
שלנו נקטלים במערכה על קיומנו.
היו חזקים.

שלכם בכאב ובאהרה,

דוד בן-גוריון

דוד בן-גוריון

חנה ואלחנן יש

כ א ג

נשיא מדינת ישראל

ירושלים, ה' בכסלו תשל"ד
30 בנובמבר 1973

לכבוד
מר אלחנן ישי
התעשייה האוירית
"מבח"
יהוד

אלחנן יקירי,

בצער ובכאב שמעתי על האסון הכבד שפקד אותך בנפול

בנך יקירך דוד. עמך אני באבלך הכבד.

בדיעבד נודע לי, שכבר בעת ביקורי ב"מבח" ידעת כי

בנך בין הנעדרים, אולם כבשת יגונך בתוך לבך.

יודע אני שדברים אין בם כדי לנחם אב שכול. לוחץ

אני, איפוא, ידך בצער עמוק, ובכך מבקש אני לשתף עצמי ביגונך כידיד ומוקיר.

שלך בידידות

זענום קצוי

אפרים קציר

אלהינו יקריב

המטה לדאגות כי יקלמי על אסיון.

הנה עי סנייר וטעו

תודה על הברכות

אלש

אטכי

מרדכי גור - רביאלוף

ראש המטה הכללי

שר הבטחון

חנה ואלחנן ישי היקרים,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהילקח מכם

דוד ז"ל.

סמל דוד ישי ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא

נפל בחזית הדרום במלחמת יום הכפורים ביום י"ג בתשרי

חשל"ד (9.10.73).

דוד ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה לוחם אמיץ

וחבר למופת. כל מי שהכירו - אהבו.

זכרו של סמל דוד ישי הינו קודש ונצרנו בלבנו

בגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר,

משה דייק - חב אלון (מיל.)

שר הבטחון

חשון חשל"ד
נובמבר 1973